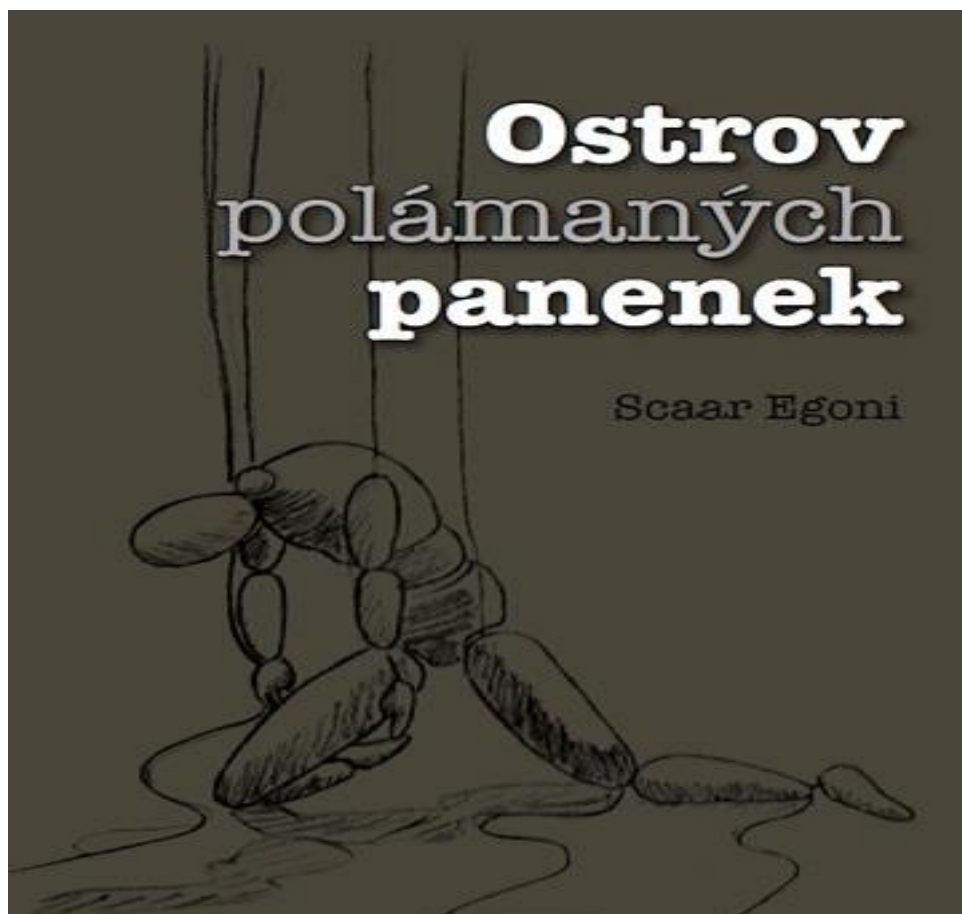

Ostrov polámaných panenek

Scaar Egoni

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz
rok vydání: 2015
©Jan Šuba-Makniha.cz
©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-05-3 (pdf)

ISBN 978-80-88080-12-1 (ePub)

ISBN 978-80-88080-13-8 (MOBI)

Pro Nikolu N., in memoriam, za to, že se stala mou inspirací,
pro mé přátele a rodinu,
kteří mě podporovali a pomohli mi, abych se nestala další kapitolou této knihy.

Obsah

Prolog	5
Bethany	7
Joshua	19
Sára	29
Alan	44
Ronnie	51
Liam Brigham	70
Tyler DeLucca	77
Bethany II	85
Abigail	92
Sebastian	102
Alan II	111
Sára II	115
Tyler DeLucca II	118
Bethany III	124
Liam Brigham II	130
Epilog	132

Prolog

„Nemoc zničí v jedněch lidech odvahu, v jiných strach – ba dokonce lásku k životu.“

- Luc Clapiers De Vauvenargues

Když jsem s touhle knížkou začínala, její koncept pro mě byl jednou velkou neznámou. Inspirovala mě má přítelkyně, která ve mně viděla potenciál. Viděla ve mně přítelkyni, společníci, které se může svěřit, ať už šlo o to, že si koupila nové boty nebo že téměř nezastavila krvácení, když se řízla příliš hluboko. Mluvila o svých pocitech s takovou otevřeností, že jsem občas nevěřila, že vycházejí ze skutečnosti.

Nikole N. si vzala dobrovolně život v roce 2011 ve věku nedožitých jedna dvacet let. V té době jsem ji znala necelý rok. Byla to nadaná zpěvačka s ohromujícím hlasem, byla plná plánů, ale také velice labilní a vyděšená osobnost. Chtěla studovat práva, měla se vdávat za svého přítele. Milovala smích a metalovou hudbu. Měla spoustu přátel a milující rodinu, která ji podporovala. I přesto to nestačilo.

Stále si pamatuji náš rozhovor, o kterém jsem se později dozvěděla, že byl poslední. Měla hlavu plnou plánů na svatbu, chtěla, abych byla její svědkyně. Byla nadšená. Mohla jsem poznat, že se něco děje? Nevím. S touhle otázkou se budu potýkat asi až do konce života.

Po týdnu, kdy mi neodpovídala na zprávy, jsem napsala jejímu otci, který mi odepsal přesně toto:

S politováním vám musím oznámit, že naše dcera,

Nikola N., si dobrovolně zvala život ve středu 23. března

...

Byl to pro mě šok. Věděla jsem o jejích problémech – sebepoškozování, deprese, bipolarita. Věděla jsem, že byla už několikrát hospitalizována s pořezanými zápěstími, volávala mi z *cvokárky*, jak tomu říkala. Vedly jsme dlouhé detailní rozhovory, věděla jsem, že má opět problémy s bývalým přítelem, ale i přesto to pro mě byl šok. Opravdu se to stalo? Už se nikdy nezasmějeme nekrofilním vtipům, už nikdy spolu nezajdeme na čínské jídlo.

Vzpomínám si, když jsem předala zprávu o její smrti naší profesorce, která se vyptávala na její absenci. S přísným výrazem si přeměřila mě a mou kamarádku a tvrdě na nás uhodila s tím, jak je možné, že nejsme smutné. Ba naopak, usmíváme se. Jediné, na co jsem v tu chvíli mohla myslet, bylo, jak by se asi tvářila sama Nikola. Nechtěla by, abychom za ní smutnili. Uspořádala by koncert, velkou oslavu. Jsem si jistá, že by si nepřála, aby se na ni vzpomínalo se

smutkem a s depresí. Toho si užila za života dost.

Ten den jsem se zapřísáhla, že tuhle knížku dokončím. Tohle je v mém podání oslava jejího života. I když byl krátký a ne vždy snadný.

Tahle kniha je inspirována mými přáteli, kteří se potýkají se svými problémy se vztyčenou hlavou, bojují až do posledních sil.

Je to poděkování a vyjádření obdivu k jejich síle a odvaze.

Bethany

Kdo by odolal? Komu se srdce téměř nezastaví při pohledu na vodu tříštící se o vysoká skaliska skotského pobřeží. Ten ohlušující příboj. Mrazivá pára, jež se vznáší desítky metrů nad zem. I kdyby měl kolem sebe člověk celé davy, v tuto chvíli a zde, vysoko nad bouřící vodní hladinou, je sám. Veškerý ruch světa, shon, tlak a neustálá přítomnost cizích myšlenek. Vše je pryč. Je to přehlušeno uklidňujícím tichem. Jediné, na co teď myslíte, jsou pouze vaše vlastní myšlenky. Nebo, lépe řečeno, jen jedna. Jste tu sami!

Anglii miluji. Celé ostrovy. Nerozlišuji mezi Skoty, Velšany, Brity či Iry. Někteří mě kvůli tomu možná budou odsuzovat, ale co? Je to tak.

Už jako malá jsem se bezhlavě zbláznila do přírody, která mě obklopovala. Čistá, rozlehlá a nádherná. Něco takového je poměrně ojedinělé. Angličané jsou celkově ojedinělí. Moje matka byla čistokrevná aristokratka. Alespoň to mi o ní říkal otec. Měla jsem i její fotku, ale ta se časem zničila a vybledla stejně, jako mé vzpomínky na ni a na matku celkově. Zemřela dříve, než jsem si dokázala zapamatovat něco více než linii její husí šíje a ten typický úzký orlí nos. Nic víc si nepamatuji. Má matka se skládala z husí šíje a orlího nosu. Ráda bych o ní řekla něco více, ale není co. Odešla, když mi bylo pět let a o rok později zemřela.

Otec byl úplně něco jiného. Už na první pohled bylo patrné, že úplně nezapadá mezi místní smetánku. Jen to, že pocházel z dlouhé linie australských statkářů, byl trnem v oku mnoha snobským paničkám a nabubřelým panákům v klubu. Neměl čistý rodokmen. Byl míšenec. Cizák. Vetřelec.

Otec byl navrátilcem z vyhnanectví kontinentu. Tak se mu říkalo ve vyšších kruzích. Přijel na studia do Oxfordu a pak už se nevrátil. Zjistil, že tady má větší možnosti než doma v Darwinu. Začal jako poslušný úředník v jedné bance a postupem času a díky jeho důvtipu a schopnosti odhalit potenciál v lidech i investicích se stal jedním z nejuznávanějších investičních poradců v Londýně. A to mu bylo pouhých třicet čtyři let. V té době to bylo něco nemožného. Stále to byl cizák, ale s perfektním odhadem. Kvůli penězům je mnoho lidí ochotno přehlédnout jakékoli chyby. Dostal se do klubů, do vyšší společnosti. Byl zván na bankety, zahradní párty, zápasy v pólu a koňské dostihy. Takhle otec poznal matku.

Byla dcerou jednoho z těch povýšeneckých starců, jež se chvástali svým majetkem, a kteří nic nemilovali více, než své psy a koně. Tedy až na peníze. Peníze tehdy, stejně jako dnes, ovládali mysl mnoha lidí. Starý pán, jak mu otec říkával, měl na peníze vyvinutý šestý smysl. Cítil jejich přítomnost a dokázal odhadnout i jejich růst do budoucna. Jediné, co nedokázal, bylo předvídat krach. Ale s tím nepočítá většina boháčů.

Když se tedy otec, jako chránělec jednoho majitele banky, dostal na banket Starého pána,

ten už měl před očima budoucnost. Lépe řečeno, kontrakt. Výhodné spojení. Peníze k penězům. Nebyl však sám. Otcův potenciál dokázala odhadnout většina z přítomných pánů. Už nechtěli, aby jim radil. Chtěli jeho rady vydávat za své. Vlastnit je. Vlastnit jeho. V hlavách mnoha z nich se zrodil plán, jak vlákat otce do rodiny. Přemítali nad neteřemi, dcerami, sestrami, někteří i nad matkami. Uvažovali, která by byla ochotná vdát se za neznámého člověka. Neznámého, ale bohatého.

Starý pán byl ale rychlejší než kterýkoli z nich. Neuvažoval, zda by to jeho dcera udělala. Udělá to. Na jejím názoru nezáleželo. Věděl, že to udělá. Jeho slovo platí. Vždy platilo. Je hlavou rodiny a té není radno odporovat. Nemá na výběr. Už je dost stará na to, aby přispěla k blahu rodiny. Vdá se, jinak ji vydědí a s ohledem na to, na jaký komfort je zvyklá, by do měsíce poslala hlady. Ona to ví stejně dobře jako on. A velice dobře si uvědomuje, že její otec by bez jediného mrknutí oka odstříhl veškeré příjmy a svou dceru ztratil. Ne že by ji neměl rád. Měl ji rád. Sebe ale miloval.

Náhoda mu přála. Přes matčinu upjatost a ne vždy vřelé chování se do ní zcela náhodou otec opravdu zamiloval. Poprvé se setkali při otevření nové galerie umění. Jako malé mi vyprávěl, jak vedle sebe stáli. Hleděli na obraz a nic neříkali. Prý to bylo nejzajímavějších třicet minut naprostého ticha, které kdy zažil. Po očku pokukoval na její ostře řezaný profil s tvrdým, zarputilým pohledem, jež upírala na dílo před sebou. Všiml si, jak se světlo ze stropního osvětlení odráží od jejího vysokého čela. Byl fascinován vytrvalostí a zaujetím, jež vkládala do jediného pohledu. Najednou se chtěl stát tím obrazem. Objektem jejího zájmu. Toužil po tom, aby se jejich pohledy střetly. Ona však odvrátila zrak, popošla o kousek dál a opět upadla do toho tichého a vše opomíjícího transu, s nímž vnímala každíčký detail vystaveného předmětu. Starý pán měl vyhráno ještě dříve, než se stačil do celého procesu vložit.

O hodinu později si byli představeni. Stále uhranut matčinou neobyčejností, otec pozvedl její ruku ke svým rtům, jak se to dělávalo ve starých časech. Měl chuť vyzvat ji k tanci a za zvuku valčíku s ní protančit celou noc. Tóny valčíku se ale ozývali pouze v jeho představách. Byl si zcela jist, že by byl vyveden jako blázen z místnosti, kdyby mezi exponáty začal rytmicky kroužit a brumlat si melodii jen tak. A co by si pak pomyslela ta nádherná bytost. Nebyl by schopen unést její opovrhlivý pohled. Proto zkontroloval svou bujnou fantazii a její ruku pustil. I tak ji držel déle, než bylo přiměřené.

I přes matčin zjevný nezáměr se otec nevzdal. Nosil jí květiny, zval ji na plesy. Zprvu vše odmítala. Nevím, zda to bylo tím, že otcí opravdu podlehla nebo tím, že se podřídila rozhodnutí Starého pána, ale stalo se, že byla ochotná přijmout otcovu snahu a dokonce zájem lehce opětovat. Co jsem slyšela, nikdy nebyla příliš schopna projevovat své city. Ani v soukromí. Na veřejnosti měla víc citu a porozumění i bronzová socha u kašny. Nikdy se neusmála. Když ji otec na dostizích po půl roce známosti chytil za ruku, téměř se mu vytrhla. Při obyčejném pohlazení po rameni ztuhla jako kámen a z jejího pohledu bylo patrné, že trpí. Jakékoli projevování

náklonnosti pro ni bylo obrovským problémem. Měli to v rodině. Byli zatvrzelí, sobečtí a dosti povrchní. Matka byla jen ženským vydáním Starého pána. I tak ji otec miloval. Pár měsíců po incidentu na dostizích byla svatba.

Katedrála St. Jones, což je bezpochyby ta nejkrásnější budova, co znám, se naplnila bezejmennými postavami. Nešlo o to, kdo jste, ale o to, jaký máte titul. Nebo výšku konta. Podle toho byl uspořádán i zasedací pořádek. Kdyby otcova rodina nebyla otcovou rodinou, buď by se vůbec nedostali dovnitř, nebo by byli usazeni co nejdále, někde vzadu, v temném rohu. Nebyli urození, jejich roční příjem byl oproti ostatním přímo nuzný. Nebyli tou správnou společností. Stali se jakousi rozmazanou šmouhou na jinak dokonalém obraze. Strýček Sam, obyčejný nezajímavý učitel hudby spolu se svou těžce pracující ženou a pěti dětmi, dědeček Bill se sluncem ošlehaným a strhaným obličejem. Všichni se jich stranili. Nikdo nechtěl sedět příliš blízko, aby se náhodou nenakazili chudobou. Byli osamoceným holým ostrovem, který se zcela nevhodně vyjímal v oceánu bohatých a krásných.

Když jsem si po matčině odchodu prohlížela staré fotografie, narazila jsem i na svatební album. V celém albu byla pouze jedna jediná fotka mých rodičů. Připadala mi strašně groteskní. Otec, hrdý, mohutně stavěný usměvavý muž se zamilovaným pohledem upřeným na matku, s rukou položenou kolem jejích ramen a pod jejíž tíhou se vyhublá postava vysoké ženy téměř rozsykala na malé kousky. Matka byla něco úplně jiného. Ruce podél těla, pohled upřený kamsi před sebe. Vyrovnaná záda, brada vztyčená do výšky. Občas, když se člověk na tu fotografii opravdu upřeně podíval, měl pocit, že na její tváři vidí lehký, opravdu nepatrný záblesk úsměvu.

Na zbytku fotografií byli různí lidé. Nikdo z rodiny. Vlastně ani nevím, jestli matka krom Starého pána a Madam, měla nějakou rodinu. Otec o tom nikdy nemluvil, žádné fotky ani dopisy, žádný telefon od vzdáleného bratrance z matčiny strany. Nic. Na fotkách byli cizí lidé, přátelé, známí a pracovní partneři Starého pána. Svatba nebyla oslavou lásky. Byla pracovní schůzkou. Místem pro vyjednávání, dohadování se o fúzích a obchodu. Mnozí z nich ani nevěděli, o čí svatbu se jedná. To nebylo důležité. Nikdo tam nebyl kvůli těm dvěma před oltářem. Jenom dědeček Bill, Sam a jeho rodina. Jak říkám, byli něco zvláštního, nepatřičného, odlišného. Z jiného světa.

O deset měsíců později se narodila má sestra Margaret. Bohužel jejím osudem nebylo zdržet se tu moc dlouho a pár týdnů po narození ji našli v kolébce mrtvou. Příčina smrti – náhlé úmrtí novorozence. Smrt nesmyslná, nepředvídatelná.

Další dítě dlouho odkládali. O pár let jsem se přeci jenom s ohromujícím křikem vyklubala na svět. Byla jsem do detailu naplánovaná. Otec toužil po dítěti a matka byla ochotná to ještě jednou, naposledy vytrpět. Řekla otcovi, že má už jen jednu šanci. Víc dětí mít nechce. Vlastně, nechtěla ani mě. Ale ať už to bylo tlakem Starého pána nebo neutuchajícím zájmem mého otce, povolila. Jedinkrát.

Již před mým narozením se matka odstěhovala do vlastní ložnice. Otec osaměl. Vlastně, i když ona byla poblíž, byl stále sám. Matka dokázala opravdu vytrvale mlčet. Ticho v domě bylo přerušováno jen mými vzlyky. Když jsem se narodila, otec přeměřoval svou lásku a zájem na mne. Matce to vyhovovalo. Nikdy se nechtěla vdát. Nikdy nechtěla mít děti. Nikdy nechtěla žít s mužem. Nikdy nechtěla mluvit. Od mého narození už nepromluvila. Žila v tichosti, v zajetí svých myšlenek. Veškerý tělesný kontakt omezila na minimum. Ani si nedokážu přestavit, jak strašně se musela cítit, když mě první měsíc mého života kojila. Hlava jí třeštila a žaludek měla jako na vodě, když jsem se snažila udržet v jejím křečovitém náručí s ústy přitisknutými k jejím holým ňadrům.

Po několika matčiných záchvatech paniky otec zaměstnal chůvu, která mě následujících pár měsíců sama kojila. O své dítě přišla, o mléko ne. Samozřejmě, mohla jsem dostávat kozí mléko nebo jiné náhražky, otec mě ale nechtěl ochudit o pocit teplé náruče a zvuk bušícího srdce. Tak se stala mou náhradní matkou. Lépe řečeno, jedinou matkou. Ta opravdová z mého života zcela zmizela. Nanny, moje chůva, mě učila chodit, mluvit, četla mi pohádky, vyprávěla příběhy ze starých časů, starala se o mne i o otce. S matkou jsme se vídali jen u večeře, oddělení čtyřmetrovým stolem. Vlastně, jen otec s ní večeřel. Já, jako nevychované, nesamostatné dítě, jsem byla krmena v kuchyni. Pohled na mne pro ni byl nesnesitelný. Lékař to označil jako poporodní deprese, ale otec a stejně tak Nanny pro to měli jednodušší výraz. Nezájem. Matka splnila svou úlohu. Dostála povinností svého společenského postavení. Celé dny byla zavřená ve svém pokoji a četla. Čas od času zašla na nějakou výstavu či do divadla. Když dovolila otci, aby ji doprovázel, občas si u toho vzpomněl, proč ji miluje. Opět zahlédl ten pohled. To hluboké zaujetí. Tu fascinaci okamžikem. Tu touhu a skryté vzrušení. Tyto okamžiky byly ale ojedinělé, krátké záblesky, které se ztratily stejně rychle, jako objevily.

Bylo obdivuhodné, že to matka vydržela tak dlouho. Žila ve vlastním světě. Postupem času se distancovala od jakéhokoli společenského života, i od toho odehrávajícího se v soukromí domova. Přestala vycházet z domu. Jednou či dvakrát za měsíc se šla projít po zahradě. Svou ložnici přestěhovala na druhá konec domu, daleko od otce, ode mě, od vstupních dveří. Zpočátku přijímala návštěvy, snažila se být milá a přívětivá, ale tato přetvářka jí nevydržela dlouho. Nedokázala předstírat zájem o běžné věci. Vlastně, nedokázala předstírat zájem o cokoli a kohokoli jiného než o ni samotnou. Pořádala soukromé hostiny, jen pro ni. Párkrát se stalo, že objednala malý orchestr do salonku a z domu všechny vykázala. Nanny se mnou musela jít do parku. Otec se rád vytratil z domu a šel popít sklenku whisky někam do klubu. Už si zvyknul na chod smetánky. Zapadnul do zajetých kolejí. Veškeré služebnictvo ten den dostalo volno. V domě nesměl být nikdo, jen ona a muzikanti.

Otec občas nepřišel na noc domů. Nikomu to nevadilo. Matka si toho nevšimla nebo jí to bylo jedno. Já byla příliš malá, abych si něco uvědomovala. Pracoval do noci. Někdy se neukázal i několik dní. Domů se vracel ztrhaný, s kruhy pod očima, se štiplavým aroma drahých doutníků a kvalitní whisky. Jednou, když se otec vrátil po týdenní nepřítomnosti, když už Nanny začínala

být nervózní, vyšlapal do patra a zamířil do matčina skrytého světa. Do potměšlého koutu domu. Když otevřel dveře, ložnice byla prázdná. Všude se snášel prach a ze skříní linul zatuchlý pach kuliček proti molům. Rolety na oknech byly stažené. Přehoz byl ledabyly natažen přes neustlanou postel. Šuplíky poloprázdné. Otevřené. Matka odešla.

Otec zaměstnal služebnou, která se měla starat o matčino křídlo. Pravidelně tam uklízet. Všechno oblečení ale musí zůstat, kde je. Rolety musí být zatažené. Jen postel každý týden nově povléct. Utřít prach. Vytřít podlahu. Naleštit nábytek. Kdyby se náhodou vrátila.

Vrátila se přesně za 329 dní. Otec to počítal. Přes to přese všechno, stále ji miloval. Celou dobu. Téměř čtrnáct let ji zbožňoval. Miloval každý nepatrný záblesk jejích ledových očí. Čekal na ni. Věděl, že i kdyby se vrátila, nic se nezmění. Bude s ním bydlet, ale nebude s ním žít. Toužil po tom. Celých těch čtrnáct let čekal, až s ním začne žít. Ne jen existovat. Trávit čas. Plnit úlohu. Čekal, až se stanou součástí jediného celku. Trvalo to dlouho. Dočkal se. Matka přišla, jako kdyby byla pryč jen pár hodin. Jako kdyby byla u kosmetičky. Jako kdyby byla jen na nákupu.

Vrátila se, ale nebyla to ona. Tedy, byla. Vrátila se ta část, kterou otec celou dobu hledal. Na konci života povolila otěže své upjatosti a probudila v sobě zájem. Zájem o život. O otce. Zájem o mě. Přestěhovala se ze svého potměšlého pokoje zpět k otci, chodila se mnou na procházky. Dokonce mě i držela za ruku a čas od času mě pohladila či objala. Trvalo to ale jen pár týdnů. Necelé tři měsíce po svém nečekaném návratu opět odešla. A tentokrát nadobro. Uznala a už se nevzbudila. Naposledy mě pohladila, dala mi polibek na tvář, objala otce kolem krku. Ten večer jsme byli všichni spolu v jídelně. Ne každý na svém konci stolu. Rodiče seděli vedle sebe, já naproti. Rozloučila se. Byla unavená. Byla nádherná. Tak si ji pamatuji. Unavenou, ale nádhernou, s dlouhým krkem a ostrým nosem.

Druhý den lékař konstatoval smrt. Aneurysma. Rodinný doktor říkal, že se tomu může připsat i změna matčina chování, ale otec to odmítl. Tak dlouho čekal, až se matka skutečně projeví. Těch pár posledních dnů bylo to nejúžasnější, co v životě zažil. Byl šťastný. A smutný. Tak strašně smutný. Ztratil ji.

Začal pracovat. Hodně. Více než předtím. Přišel o to, co mu dělalo radost. I když ho trápila její nedostupnost a tvrdost, byla středobodem jeho světa. Vždy věděl, že když se probudí, ač odmítavá a zatvrzelá, bude tam. Teď, když se probudí, je tam prázdno. Je sám. Opravdu sám.

Nechodila jsem do normální školy. Měla jsem soukromého učitele. Po matčině smrti odešla i Nanny. Už jí nebylo třeba. Alespoň z pohledu otce. Bylo podle něj nepatřičné a neuctivé mít v domě cizí ženu, když už tam matka není. Na nějaký čas jsme s otcem v domě osaměli. Bylo to zvláštní, ale smrtí jednoho z rodičů jsem zcela osiřela. Ano, i za přítomnosti otce jsem byla

sirotek. Jakoby přejal osobnost matky. Mlčel, vytrácel se. Pracoval. Do mých deseti let se u nás doma vystřídal sedm soukromých učitelů. Roli otce, matky nebo jakékoli rodičovské role se ujal Alfred.

Alfred byl můj osobní strážce. Ochranka. Stín. Chůva. Pomáhal mi s úkoly, učil mě sebeobraně, naučil mě jezdit na kole. Jeho tajnou láskou byly květiny. Znal každou rostlinu na naší zahradě. Při procházkách mě ohromoval jejich latinskými názvy. *Canna indica*. *Tillandsia cyanea*. *Phalaenopsis*. Učil mě, jak se o ně starat. Jak roubovat stromky, jak přesazovat růže. Byl spíše životní učitel, než strážce. Svě první lívance jsem upekla s jeho pomocí. Propašoval mě do kuchyně. Otec nechtěl, abych tam chodila. Asi abych si neublížila.

Stávalo se, že jsem se s otcem vídala jen párkrát do měsíce. Jezdil všude možně po světě. Měl vlastní investiční firmu a musel si hlídat klienty. Domů se vracel jen na krátko. Týden v Tokiu, víkend v Londýně a pak do Madridu se zastávkou v Bruselu. Náš vztah se změnil v letmé pohledy skrz okno letadla či limuzíny. Kontakt jsme udržovali jen díky telefonům a mailům. Najednou se mezi námi objevila hluboká propast. Komunikovali jsme skrz prostředníky, kteří měli vlastní prostředníky a tak dál. Jediné, co nás vždy stmelilo, bylo výročí svatby mých rodičů a mé narozeniny. To si vždycky vzal otec na týden volno a odjeli jsme spolu někam mimo civilizaci a užívali si jeden druhého. Časem i toto vymizelo. Na výročí se otec už domů nevracel a moje narozeniny odbýval předraženým dárkem a dopisem psaným jeho sekretářkou. Myslím, že zapomínal i na to, ale Audrey si vždy vzpomněla a poslala mi jménem otce perlové náušnice, šaty od Prady, poníka. A dopis s omluvou. Zprvu jsem je četla a vždy z okna vyhlížela, jestli náhodou nepřijede. Nepřijel.

Když mě otec v jedenácti poslal na internátní školu do Richmondu ve Virginii, všechno se změnilo. Přišla jsem o domov. O Alfreda. O život. O otce ne, dopisy a dárky od Audrey mi chodily stále. Kratší dopisy, dražší dárky.

Nevím, proč mě otec poslal tak daleko. Nikdy jsem na to nepřišla. Možná, aby úplně zapomněl, že má dceru. Měl mě rád, to vím, jenže jsem nebyla matka. Byla jsem to, co po ní zbylo. Byla jsem upomínka na husí šíji a orlí nos pošpiněný jeho nečistou krví. Za těch pár let, co nás matka opustila, otec zcela zanevřel na svou rodinu a původ. Přijal názory a náhled snobské a dokonalé smetánky. Nasadil si stejnou masku, jakou nosí všichni ti zhýralí, nemorální, pomstychtiví a hrabiví snobové. Masku opovržení nad nedokonalostí a chudobou. Z otce se stal člověk, který pracuje jen pro peníze. Který žije jen pro peníze. Stal se Starým pánem.

Do společnosti bohatých rozmazlených holčiček jsem nezapadla. Ano, měla jsem krásné věci. Ano, otec mi pořídil vše, na co jsem se jen podívala. A ano, byla jsem z pohledu jiných krásná a bohatá. Ale já se tak neviděla. Já se viděla jako naprostý zkrachovalý chud'as. Bez matky, odvrhnutá otcem. Ztracená. Sama.

Časem jsem si ale zvykla. Zjistila jsem, že nejsem sama. Většina těch dívek tam na tom byla podobně. Nebo ještě hůře. Za rok jsem si zvykla, že s penězi se dá udělat cokoli. Možná za to mohla má domácí výchova. Možná to byly ještě dozvuky Alfredova vlivu. Nechtěla jsem se vzdát představy o normálním životě. Nakonec jsem však podlehla. Bylo to příliš lákavé. Když měl člověk dost peněz, lidé ho měli rádi. Nikoho nezajímalo, že je to jen zlá láska. Byla to láska. Obdiv. Pozornost. Po tom jsme všechny toužily. I přesto se čas od času vetřela myšlenka osamocení, beznaděje. V takovém případě ale stačilo jen zajít za školní lékařkou či psychologkou a hned se vám ulevilo. Ať už to bylo těmi malými bílými prášky nebo zelenými kapslemi. Bylo vám dobře. Na chvíli.

Když vás znovu dohnal strach a deprese z neuznání a zbytečnosti bytí, přišli na řadu oranžové tabletky. Pro lepší efekt smíchat s něčím dalším. Když máte peníze, můžete cokoli. Dostanete cokoli. Nic není nedostupné.

Bylo mi třináct, když jsem se poprvé opila. Holky ze starších ročníků nás bohatší než bohaté pozvali k nim na pokoje na soukromou párty. Nějak se jim tam podařilo propašovat i kluky. Trochu zelených smícháme se žlutými a pár modrými. Polknout. Zapít to. Takové množství tabletek se na sucho polyká opravdu těžce. Někdo mi podal kelímek. Bylo mi jedno, co v něm je. Vypila jsem to najednou. Nejsem sama, ti lidé tady mě milují. Chtějí mě u sebe. Dotýkají se mě. Mluví se mnou. Vnímají mě. To bylo to nejdůležitější. Na stolku jsem sebrala další kelímek a opět si vylila celý jeho obsah do krku. Pálilo to. Rozkašlala jsem se. Potřebovala jsem to zapít. Hledala jsem nějakou flašku s vodou, ale žádná tam nebyla. Cerri mi podala skleničku s tím, že je to džus. Chutnal zvláště. Vlastně to bylo dobré. Chutnalo mi to. Chtěla jsem další. A další. A další. Pak jsem nechtěla už nic. Amanda mě odvedla na záchod a podržela mi vlasy, když jsem zvracela. Cerri se na mě přišla podívat, ale když zjistila, že jsem více méně v pořádku, odešla s jedním klukem někam pryč. Bylo mi strašně zle. Ale nebyla jsem sama. Starali se o mě - chvíli. Když jsem byla zase v pořádku, Amanda mě odložila v koutě pokoje a odešla se bavit. Odněkud se objevil celkem milý kluk s lahví něčeho zlatavého. Nalil mi. Usrkla jsem. Bylo to hořké. Chvíli jsem si na tu chuť zvykala a pak to všechno polknula. Nalil mi dalšího panáka. Ještě jednoho. Pak se mě zeptal, kolik mi je. Měl ruku kolem mých ramen, hlavu jsem si opírala o jeho vypracovaný hrudník.

„Třináct.“

Ztuhl. Neohrabaně odsunul svou ruku a překlopil mě na druhou stranu a opřel o zeď.

„Třináct, sakra, já tu na tebe plýtvám nejlepší chlast a tobě je jen třináct. Jdi se bodnout, káčo.“ Odešel. Všechno se začalo zatmívat. Svět se kolem mě točil. Bylo mi strašně zle. Doklopýtala jsem se na záchod, sesunula se k zemi. V zrcadle na dveřích jsem se uviděla. Rtěnka rozpatlaná, oční stíny se rozpily a mísili se v černé slzy stékajícími po tvářích. Byl to úděsný pohled. Má pleť byla jako voskový papír. Jen z pohledu na mě mi bylo zle. Ulepené vlasy se mi

přilepily na čelo. Rozbrečela jsem se. Silná bolest v žaludku vyprovokovala další vlnu zvracení. Byla jsem unavená, opilá, zhnusená sama sebou. A sama. Usnula jsem.

Druhý den jsem se vzbudila ve svém pokoji. Bylo mi zle. Hlava mi třeštila. Nedokázala jsem pořádně zaostřit. Rychlé pohyby mě vyděsily a světlo se mi vpalovalo do sítnice. Bylo mi vážně zle.

Kdo mě donesl do postele? Kdo mě vysvlékl ze špinavého pozvraceného oblečení a uložil jen tak ve spodním prádle do nadýchaných polštářů? Kdo mě přikryl? Kdo otevřel okno? Kdo mi přichystal velkou sklenici s vodou spolu s acylpyrinem a ještě něčím dalším? Kdo?

Nebyla jsem schopna řešit tyto otázky. Bylo mi to jedno. Někdo to udělal. To stačí. Někdo se o mě postaral. Nenechal mě na záchodě, abych se vzbudila uprostřed svých vlastních zvratků. Někdo projevil zájem a postaral se. To stačí. Mně to stačí. Měla bych vstát, ale nemohu. Rolety jsou zatažené. V pokoji stojí zatuchlý vzduch. Přesně jako v matčině starém pokoji. Při té vzpomínce se mi opět zvedne žaludek. Není ale co zvracet. Jsem prázdná. Vyprahlá. Vyjde ze mě jen dávný zvuk a po jazyku se mi rozlila hnusná sladká pachut'. Přes všechnen odpor jsem polknula. Měla jsem napuchlé tváře, po kterých mi kanuly slzy. Takhle zničená jsem se ještě nikdy necítila. Vnímala jsem každíčký pohyb, i ten nejslabší zvuk pro mě byl ohlušující. Usrkla jsem vodu. Byla ledová. Ten někdo ji tam musel dát chvíli před tím, než jsem se vzbudila. Vedle sklenice byly čtyři tabletky. S obrovským přemáháním jsem je jednu po druhé spolýkala. Zapila vodou. Zavřela oči. Svět se překlápěl a točil ve víru. Přesně jsem věděla, jak se musela cítit Alenka, když padala králičí norou hlouběji a hlouběji do Říše divů.

Nikdo nevzpomínal. Jako by se nic nestalo. Všechno bylo zapomenuto. Jako mávnutím proutku jsem se dostala do reality, jež byla zcela normální. Žádný alkohol, kluci, žádná párty, žádná bolest hlavy, nevolnost. Nic. Svět jakoby si ničeho nevšimnul. Cerri ani Amanda si mě nevšimaly. Na chodbě jsme se pozdravily a ony zabráný do hovoru o nejnovějším vydání Voque pokračovaly dál. Žádné výčitky. Minulost je minulostí. Kdo by se k ní vracel. V hlavě mě sice trochu hlodalo, že si nepamatuji, co se stalo. Po chvíli jsem si ale řekla, že je to možná lépe a zařadila se opět do řad normálně fungujících studentek internátní školy.

Nevýhodou některých prášků jsou vedlejší účinky. Tabletky na soustředění vás nabudí až příliš, takže si musíte zákonitě vzít něco, co vás zklidní. Bohužel zklidňující léky občas dohánějí k přejídání. Navíc, aby bylo vše bezpečné a jen tak pro jistotu, berete antikoncepci. Tak u mě stejně jako u mnoha jiných přispěla k dost markantnímu přibývání váhy. A co uděláte, když moc přiberete? Na to existují tabletky na hubnutí a různé nápoje pro štíhlou linii. Postupem času tohle všechno nahradí vaši obvyklou stravu. Denní jídelníček poté vypadá asi takto. Ráno hrnek silné černé kávy a jeden zeštíhlující drink, třeba jahodový, k tomu půllitrem vody zapít dvě zelené tabletky pro lepší trávení, jednu žlutou proti křečím v žaludku, jednu bílou na povzbuzení a hromadu dalších vitamínů. Do oběda v případě nouze jedno jablko nebo trs hroznů. Oběd je

jednoduchý. Litr vody na zapití dvou bílých a jedné zelené, půl modré na uvolnění a hodně vitamínu B12. Jako jídlo třeba listový salát s citrónovou zálivkou a suchý rybí filet bez přílohy. K večeři opět půllitr vody na dvě zelené, jednu žlutou, modrou a pár dalších. Podle toho, co se najde poblíž. V případě, že se jde někam ven, jsou na řadě dvě bílé. A jako hlavní jídlo suchary a zeleninový vývar. A tak to jde pořád dokola, až vás to jednou dožene k tomu, že spořádáte úplně vše, na co přijdete. Lednička po vás zůstane jako ochromený válečník po druhé světové válce. Z pocitu viny pak budete následujících dvacet minut na záchodě zvracet a dalších deset minut se budete snažit zbavit té hnusné pachutě.

Dnes je přeci v módě být štíhlá. Tak si vás lidé všimnou. V obchodech máte rozhodně větší šanci, že na sebe seženete tu správnou velikost, než když jste nějaká vypasená baculka. Prochází se snad po molech holky, co mají nadváhu? Ne! Čím hubenější, tím lepší. A konkurence je veliká. Před týdnem mi bylo sedmnáct. Pokud to chci někam dotáhnout, musím už začít. Je strašné chtít pozornost, když jste odvržené dítě?

Otec měl před rokem velké problémy ve firmě. Přestal mi psát. Přesněji, Audrey s tím přestala. Už mi ani neposílal dárky. Jen každý měsíc převáděl peníze na mé konto. Audrey u otce skončila. Odešla. Otcovo nasazení bylo tak obrovské, že neměla čas na nic, kromě jeho práce. A to už nesnesla. Poslední kapkou bylo, když jí nedovolil odejít na synovy narozeniny. V posledním mailu mi psala, že se s ním strašně pohádala a vyčetla mu i to, že mě od sebe odehnal. Že se mě zbavil jako nějakého břemene. Následujících pár měsíců bylo naprosté ticho. Vůbec žádná zmínka o tom, zda žije nebo ne. Otec se odstříhнул. Jenom automatické převody stále fungovaly. Chtěla jsem otci zavolat, ale s děsem jsem zjistila, že nemám platné číslo. Jediným zdrojem informací o otci byla Audrey a její maily. Jak se o něm mám teď něco dozvědět?

V květnu, na mé narozeniny, si mne ředitelka zavolala do kanceláře a tam seděl. V křesle. Narovnaná záda, kolena křečovitě u sebe. Jeho kdysi nádherný divoký vzhled byl zkrocen a zahalen do přesně střiženého plnovousu. Tohoto muže jsem si nepamatovala. Byl sice vysoký a ten pohled mi byl velice známý, ovšem jinak to nebyl můj otec. Změnil se. Neviděli jsme se téměř tři roky. Přes prázdniny jsem zůstávala v USA. Otec mi koupil apartmán na Manhattanu. Ve svém rodném městě jsem nebyla už šest let. Nevracela jsem se. Měla jsem peníze, tak jsem s kamarádkami cestovala. Doma jsem se ale nikdy nezastavila. Muž, který teď přede mnou seděl, byl šlachovitý, tvrdý a neznámý. Jen ty oči. Velké šedé oči s temně zeleným žilkováním. Nikdy jsem nic podobného neviděla. Ty oči, to byl můj otec. Ne to tělo s nezdravě popelavou pleť. Ty nebojácné, přímé a uhrančivé oči, pro které byste udělali cokoli. To byl člověk, kterého jsem milovala. Byl tím, na koho jsem celá ta léta čekala. On přišel.

A stejně jak nečekaně přišel, tak se zase vytratil. Ač jsme se dlouho neviděli, neměli jsme si co říct. Už jsme nebyli otec s dcerou. Byli jsme muž s holkou. Neznámí, náhodní spolusedící u stolu. Řekl, že dobře vypadám. Já poděkovala. A pak jsme zase mlčeli. Vzala jsem si svou

obědovou dávku vitamínů, jak jsem postupem času nazvala všechny tabletky, půl hodiny jsem se pitvala v salátu. Otec dělal v podstatě to samé. S pohledy zarytými do talířů jsme tiše dumali nad tím, co tu vlastně děláme. Kdo je ten, co sedí proti nám? Co chce? Co chceme my? Ke konci ke mně přisunul úzkou dlouhou krabičku.

„To bylo tvé matky. Myslím, že se ti to bude hodit. Je to náhrdelník, co měla na svatbě. Určitě by chtěla, abys ho měla u sebe.“

Poděkovala jsem, ale krabičku neotevřela. Nebyla jsem si jistá, jestli to chci udělat. Vzpomínat na matku. Snažila jsem se v paměti vydolovat sebemenší vzpomínku na ni. Ale jediné, co jsem si dokázala vybavit, byla husí šíje a orlí nos.

„Odjíždím. Prodal jsem náš londýnský dům. Měl jsem dluhy. Co mi zbylo, převedu na tvůj účet. Musíš šetřit, víc toho není. Tedy, je toho dost, ale já už ti nic víc dát nemůžu. Přepsal jsem na tebe letní dům. Papíry jsou u notáře.“

„Dobře, a kam odjíždíš?“

„Nevím, pryč. Mám toho dost. Asi se vrátím domů. Už jsem tam hodně let nebyl, ani nevím, jestli je Darwin pořád takový, jak si ho pamatuji.“

V jeho pohledu zajiskřila klukovská radost a zvědavost. To jsem u něj nikdy neviděla. Vypadal spokojený. Klidný. Ten cizí muž, můj otec, se vrací domů. A je šťastný.

Jak se má člověk cítit, když ztratí něco, co v podstatě ani neměl? Má cítit prázdnotu? Strach? Já nic takového necítila. Vlastně, nezaznamenala jsem žádnou výraznější změnu. Zvláštním způsobem jsem se cítila vyrovnaná. Žádný smutek nebo neklid. Ne. Právě naopak. Bylo to, jako kdyby se po dlouhé době povolila struna, která byla napnuta tak silně, že se málem přetrhla. Nebo naopak, ta struna se roztrhla ve dvě a najednou byla volná. Já byla volná. Otec byl volný.

Po šesti dnech mi přišel dopis od otce. Poslal jej přes právníka. Byl v Sydney. Do Darwinu se teprve chystal. Nevěděl, co ho čeká. Nebyl ani na otcově pohřbu. Zrovna truchlil pro svou ženou. Už druhý rok. Nebyl schopný odtrhnout se. Proto se odtrhnul od rodiny. Poslal šek na zaplacení nákladů za pohřeb, kondolenci a květinový věnec. To bylo vše. Teď měl strach, že se zachoval příliš hrubě. Děsila ho myšlenka, že by byl zavrhnut vlastní rodinou, stejně jako to on udělal jim. Nevěděl, zda jim má nejdříve napsat, zavolat či tam má prostě nakráčat a říct: „Tak jsem tady“. Rodina strýčka Sama se rozrostla. Nikdy jsem je neviděla. Od svatby rodičů nevytáhly paty z Austrálie. Konečný počet Samových dětí je osm. Prozatím má čtrnáct vnoučat. Bože, on už má vnoučata. Sam je od otce o sedm let starší. Tak velkou rodinu si ani nedokážu představit. Tolik lidí. Tolik oslav narozenin. Tolik dárku na Vánoce. Tolik lásky.

Nakonec se otec usadil v Sydney a otevřel si tam malý krámk. Doučoval ekonomii a matematiku ve večerních kurzech místní univerzity. Tak se stal z kdysi bohatého a váženého cizáka obyčejný učitel v obnošených kalhotách a sakem s rozedřenými lokty. Už nevyčnival. Zahodil masku, za níž se skrýval tolik let a užíval si poklidný život v anonymitě velkoměsta. Se strýčkem Samem se nikdy neviděl. Byl příliš hrdý a příliš se styděl za to, co se z něj stalo a co z něj zůstalo. Jednou za rok mi posílal pohled. Vždy na mé narozeniny. Byla jsem ráda. Těšila jsem se. Svým způsobem se mi vrátil táta zpátky. Byl pryč, ale z jeho slov jsem zase cítila jeho lásku a zájem, který mi projevoval, když byla ještě matka živá. Chtěla jsem se s ním znovu vidět. Ale po tom fiasku na mé osmnáctiny jsem se toho obávala. A myslím, že on také. Neviděla jsem ho následujících dvanáct let.

Naše setkání rozhodně nebylo takové, jaké bych si ho přála. Chtěla jsem ho přivítat zpět ve svém životě, ne se s ním rozloučit. Cítila jsem se zrazená. I když jsme byli odloučeni a téměř odcizeni, stále jsem věděla, že mám otce. Právnik vše zařídil. Nechal jej převézt zpět do Anglie a pohřbit vedle milované ženy. Pohřeb byl tichý. Více než soukromý. Vlastně jsem tam byla jen já, právník a stářím ztrhaná Audrey.

V jednadvaceti letech jsem patřila mezi new yorskou vlnu bouřící se zbohatlické smetánky. Má oslava narozenin se na dlouho zapsala do povědomí mnoha lidí. Ať už těch, co byli pozvaní, nebo těch, co trpělivě vyčkávali, zda se najde jakákoli skulina, kterou se mohou vetřít dovnitř. Aby mohli říct „byli jsme tam“. I těch, kteří nepovšimnutí obsluhovali, uklízeli a bavili. Šampaňské teklo proudem. Nejdražší jednohubky, které se ani nedaly pozřít. Znamé osobnosti. To vše je luxus, který je dostupný, pokud máte dost peněz. Když jsou peníze, jsou známí přátelé. Když nejsou, jsou jenom přátelé. A těch je často nedostatek. Za těch pár let jsem si zvykla, že mám kolem sebe velkou skupinu lidí. Lidí, co mě obdivují, co o mě pečují, co se kolem mě jen vyskytují a čekají na příležitost. Dosáhla jsem toho, co jsem si přála. Mé dlouholeté odřikání, strádání a život, který se sevrknul do pár malých barevných pilulek, se konečně vyplatil. Ve svých dvaceti letech, při výšce sto sedmdesát devět centimetrů a s váhou pouhých čtyřicet sedm a půl kilogramu jsem konečně oslnila. Náhodou si mě všimla agentka jedné modelingové agentury, pozvala mě na přehlídku, promluvila s pár lidmi, změřili mě a zvažili. Byli spokojení. I já. Šla jsem spokojeně zvracet. Opět na mě totiž dolehnul ten příšerný vtíravý pocit šíleného hladu. Prošla jsem supermarketem, nakoupila hromadu nezdravých a tučných věcí a ještě cestou do bytu jsem je v autě spořádala. Bylo mi šíleně zle, ale byla jsem nadšená. Bude ze mě modelka. Jsem krásná. Lidé mě budou zbožňovat. Budou se chtít se mnou znát. Budu oblíbená. Tedy, já už jsem oblíbená, jsem krásná a bohatá. Ale budu ještě oblíbenější. Budu všude. Na plakátech, na autobusech, v televizi. Bude mě znát celý svět. Strčila jsem si prst do krku. Budu krásná a oni mě budou milovat.

Žila jsem jen okamžikem. Přesně dodržovala své zaběhlé stravovací návyky. Nějaká divná ženská na mě před agenturou křičela, že jsem nezdravá a že vraždím krásu mladých děvčat. Neměla jsem ponětí, o čem mluví. V mé posteli se střídali muži jako barvy na semaforu. Když mě jeden přestal bavit, vzala jsem si jiného. Taková je moc bohatství a slávy. Když něco chcete, dostanete to. Bohužel to neplatí o všem. I když jsem kolem sebe stále někoho měla, cítila jsem se jako vytržená. Chtěla jsem se toho pocitu zbavit. Ve svém jídelníčku jsem postupem času nahradila vodu šampaňským a vodkou s džusem. Začínala jsem mít úděsné představy a vynořovaly se mi vzpomínky na matku. Chtěla jsem tomu uniknout. Pila jsem víc. Brala víc prášků. Už mi bylo jedno, který na co je. Už jsem ani nevnímala, že zelený je zelený a žlutý je žlutý. Byli to vitamíny a já byla nemocná. Potřebovala jsem je.

Stále častěji se stávalo, že jsem měla okno. Naprosto prázdno. Žádné vzpomínky, jen bílé světlo. Nebylo nic zvláštního, že jsem v pondělí šla do postele s Timem a ve středu se vzbudila s někým, kdo rozhodně nebyl Tim. Vůbec jsem si nepamatovala, kdo to je, kde se vzal, kde je sakra Tim. A kdo je vlastně Tim? Matně jsem si uvědomovala, že to asi není dobře, ale pro mě bylo důležité, že někdo leží vedle mě. Stávalo se také, že jsem byla v cizím bytě, úplně někde mimo mé obvyklé působiště. Párkrát jsem se vzbudila i mimo New York. To jsem si v tichosti, nebo jsem se o tichost alespoň snažila, sebrala těch pár kousků oblečení, co jsem na sobě noc před tím měla a odchytnula si taxi.

Začala jsem mít problémy v práci. Zapomínala jsem chodit na zkoušky, nebyla jsem na přehlídkách zcela střízlivá, občas jsem vyjela po nic netušící maskérce, která mi vůbec nic neudělala. Jen jsem prostě měla chuť do něčeho praštit. S někým se pohádat. Nabídky na práci se postupně vytrácely. I rádoby přátelé se vytráceli. Začínala jsem se opět cítit zbytečná, přehlížená. Sama. Přestala jsem na nějaký čas úplně jíst. Jen jsem seděla v koupelně na podlaze a civěla na ten odporný odraz v zrcadle. Kdo to sakra je? Co dělá v mém zrcadle? Ta zrůda zabírá místo mé krásy. Usurpuje si prostor, který jí nepatří. Po týdnu jsem se zcela strhaná vyplazila do ložnice a vzala si obvyklou dávku svých vitamínů. Cítila jsem se strašně slabá. Ruce se mi třásly. Nutně jsem potřebovala, aby to přestalo. Co zabírá na třes rukou? A na ohlušující bušení srdce? Na mizející cit v nohách? Na migrénu? Na samotu a prázdnotu? Na smutek? Na vzpomínky, které mají být uzavřené hluboko v podvědomí? Na pocity, které jsou mi zcela cizí a neznámé? Který prášek si mám vzít? Která tabletky mě zbaví toho všeho?

Myslím, že jsem spolykala vše, co jsem objevila v dosahu. Modré, oranžové, žluté, bílé, zelené, fialové. Bylo to fuk. Chtěla jsem se zbavit toho bzučení v hlavě. Vtíravé bolesti v podbřišku. Svědění palce u nohy. Svět se mi zatočil. Cítila jsem se zle. Věděla jsem, že je něco špatně. Něco se nepovedlo. Nezapadlo tam, kam mělo. Z posledních sil a s mžitky před očima jsem strhnula sluchátko telefonu z vidlice, zmáčkla tlačítko recepcie a slabě vzdychla.

„Pomoc...“